

DE VRIEND DES HUIZES.

Geïllustreerd Tijdschrift voor het Volk

ONDER REDACTIE VAN

J. VAN 'T LINDENHOUT en E. GERDES.

INTRODUCTIE VOOR DEN VRIEND DES HUIZES.

Alweder een nieuw tijdschrift, hoor ik eenige van onze vrienden al zuchtende in stilte of overluid mompelen. Tijdschriften zijn er genoeg. Wel mijn waarde vriend of vriendin, als gij reeds overvloed van christelijke lectuur hebt, dan willen wij u geen lasten meer opleggen om ook dit tijdschrift te lezen, maar dan zult gij ons ook ten goede houden, dat wij u opmerkzaam maken, dat ofschoon onze pers zucht onder alle mogelijke museums en magazijns, nog nooit een klacht wordt gehoord over te veel tijdschriften. Is het omdat deze neutraal zijn? Nu, dan hebben wij u begrepen. Gij wilt dan met volle teugen drinken van deze wateren en nu en dan eens een theelepeltje christelijke tinctuur er aan toevoegen. Maar beklaag u dan ook niet, dat uwe kinderen, uwe dienstboden, enz. hoe langer hoe meer aan het christendom ontwend worden. De „Vriend des Huizes” verzoekt zeer vriendelijk een plaats in den familiekring, maar hij wil zichzelf volstrekt niet opdringen. Gij moet hem gaarne binnenlaten en met vreugde ontvangen, of hij heeft veel liever dat gij de deur voor zijn neus dicht doet. De oude man met zijn lang grijs haar en sierlijken baard, die maar een klein gedeelte van zijn vroolijk van blijdschap stralend gelaat laat zien, zijn fonkelende oogen, waarin het jeugdig vuur nog schittert, zij moeten u onwillekeurig aantrekken om hem een hartelijk welkom toe te roepen. Hij komt dan ook slechts twaalf malen in het jaar en al zal hij dan ook dikwerf zeer veel te vertellen hebben, want op 32 bladzijden druks in twee kolommen staat heel wat te lezen, hij zal u nochtans niet vermoeien. Hij zal u spreken van hetgeen noodig is om den weg

te vinden naar het land ver van hier. Daarom gaat hij naar de kerk en verhaalt wat de prediker van het Evangelie zegt van den ouden Bijbel. Hij houdt ook van aangename verpoozingen. Des winters in den huiselijken kring is hij recht op zijn plaats en des zomers in de stilte, onder de schaduw van boom en struik gezeten, geeft hij goede lessen, die hart en geweten raken en den geest van den mensch opleiden tot de plaatsen, waar het gezang der Engelen en der gezaligden wordt vernomen. Hij is een vriend van de heidenen en lijdt met het schepsel Gods, dat in de landen der geestelijke duisternis zucht, mede, en daarom zal het zijn lust zijn te spreken en te verhalen wat daar in de verre landen onder de heidenen geschiedt en hoe de Heere God den arbeid der zendelingen met zijn zegen wil bekronen. Ook zal hij verhalen van de daden van zoovele godvruchtige mannen en vrouwen, die door alle tijden heen geleefd hebben, en die de Heere God gebruikt heeft als middelen in Zijne hand tot uitbreiding van 's Heeren koninkrijk en tot opbouwning zijner gemeente. Hij is geen man, die de wetenschap schuwt; hij wenscht deze beoefend te zien, maar alleen in het licht des Bijbels. Daarom zal hij verhalen wat de natuurwetenschappen in onze dagen ontdekken en daarstellen en zal zijne kolommen tevens openstellen voor allerlei vragen op christelijk en maatschappelijk gebied. Voor zoover ons de beantwoording dier vragen mogelijk is, zult gij die in dit tijdschrift ontmoeten. Ziedaar, een klein program van hetgeen de „Vriend des Huizes” wil geven. Hij komt tot u in een passend gewaad, met een nette omslag en iedere maand zal hij

vier of vijf platen te zien geven. De prijs waarvoor de „Vriend des Huizes” uwe woning telkens wil binnenkomen is franco per post f 3.— 's jaars. Om het halfjaar zal over de abonnementsgelden worden beschikt.

Ziet mijn waarde vrienden, een kleine introductie voor den „Vriend des Huizes”.

Wilt gij hem een plaats geven onder uwe maandschriften? Hij vraagt zeer bescheiden hierom, temeer daar zijn komst het groote doel heeft, mede te helpen aan de verzorging van de 630 weezen, die in de Weesinrichting te Neerbosch worden verpleegd.

J. VAN 'T LINDENHOUT.

WAT DE VRIEND DES HUIZES IS.

Op zekeren Zondagmiddag zat een klein gezelschap in de huiskamer van den kruidenier, die op den hoek van de Groote markt woont. Daarbuiten was het guur, en de sneeuwvlokken dwarrelden op en neer in het luchtruim, als hadden zij geen lust op den grond neer te vallen en wilden zij liever in aanraking komen met de kleding en het aangezicht der haastige voorbijgangers. Het was een winterdag, die den wandelaar een huivering door de leden joeg en hem haastig naar huis dreef.

In de huiskamer had men niets te lijden van het gure weer daarbuiten. De kachel brandde, de warmte verspreidde zich door het vertrek en elk der huisgenooten gevoelde zich zeer behagelijk, te meer, daar er reden in overvloed was, om God te danken voor de voorrechten, die zij genoten. Slechts nu en dan schudde de huisvrouw medelijdend met het hoofd, als zij een blik door het venster wierp en de witbesneeuwde voorbijgangers zag.

Eensklaps ging de huisschel over, daar de winkel deur wegens den Zondag op het nachtslot gedaan was, en toen de dienstmaagd de deur had geopend, trad er een heer binnen, die „Br.! wat een weêr, Aaltje!” zei, haar goeden dag wenschte, met beide voeten op de mat stampte en zich de sneeuw van de kleederen schudde.

„Is de familie thuis?” vroeg die heer.

„Jawel, mijnheer. Ga u maar naar de huiskamer. U weet immers den weg,” voegde Aaltje er vriendelijk bij.

Nu, dit was ook zoo. Hij was de vriend des huizes en wist dat zijn bezoek welkom zou zijn, vooral, daar hij kwam deelen in de vreugde, die het gezin vervulde. De

oudste zoon van den kruidenier was gisteren door zijn examen gekomen, en zou nu spoedig aan het hoofd eener christelijke school geplaatst worden.

Hartelijk werd de vriend ontvangen en temeer waardeerde men nu zijn bezoek, daar hij niettegenstaande het gure weder toch gekomen was, om zijne gelukwenschen bij die der anderen te voegen.

„Ik had niet gedacht dat u gekomen zoudt zijn,” zeide de huisvrouw.

„En waarom niet? Om die paar vlokjes sneeuw en de morsige straten? Och, dat blijft maar kort buitenop zitten en er komt niets van naar binnen. Neen, ik zou geen ware vriend des huizes geweest zijn, wanneer ik niet bewezen had blijde te zijn met de blijden. 't Is waar, ik had het met een briefje kunnen afdoen, maar mijn bezoek is u zeker veel aangenamer. Als vriend des huizes kom ik zelf, want dan eerst ben ik in de gelegenheid u mijne blijdschap bekend te maken.”

Dit geschiedde dan ook, en de vreugde der huisgenooten werd hierdoor zeer verhoogd, terwijl het ook den zoon des huizes niet aan zegenbeden ontbrak.

Onderwijl de gasten druk met elkander in gesprek waren, trad een der jongste dochters van den kruidenier de kamer binnen en ging regelrecht op haren vader toe, dien zij met een bedrukt gelaat iets in 't oor fluisterde.

„Ga maar naar tante,” zeide de vader, „en zeg haar, dat ik straks wel eens bij haar zal komen.”

Het meisje ging heen, en nu deelde de kruidenier mede, dat zijne zuster sedert een paar dagen ernstig bekommerd was